

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רמ"ש 43199-10-17

בפני כבוד השופטת גאולה לוי

המבקש

י.ג.פ.

ע"י ב"כ עו"ד מאיר בן עזרא

נגד

המשיבה

א.א.פ.

ע"י ב"כ עו"ד שירי רובינס-גולן

החלטה

1. לפני בקשה לעיכוב ביצוע החלטה שניתנה ביום 12.9.17 ע"י בית משפט לענייני משפחה באשדוד (כב' השופטת עי גיא) וזאת עד למתן החלטה בבקשה למתן רשות ערעור שהוגשה בתיק זה. באותה החלטה נקבע כי על המבקש להעביר למשיבה מחצית מדמי השכירות המתקבלים בגין הנכסים הרשומים כנכסים משותפים על שם שני הצדדים ומושכרים למאן דהוא.

הבקשה לעיכוב ביצוע הוגשה במסגרת בקשה לרשות ערעור על החלטה מיום 17.9.2017, בה נקבע כי דין מקום המושב של הצדדים הוא הדין הישראלי ולכן אין להיזקק לחוות דעת אודות הדין הצרפתי.

2. מדובר בצדדים שנישאו בצרפת בשנת 1999 ועובר לנישואין חתמו על הסכם ממון בצרפת. בהסכם הממון הצהירו הצדדים שבכוונתם לאמץ את משטר הפרדת הממון לפי המפורט בסעיפים 1536 עד 1541 של הקודקס האזרחי הצרפתי. שנים ספורות לאחר הנישואין, עברו הצדדים להתגורר בישראל.

המבקש הגיש תביעה לבית המשפט לענייני משפחה באשדוד, המוכתרת כתביעה לפירוק שיתוף בהתאם להסכם הממון. בתביעה פורטו נכסים שונים, לרבות נכסים הרשומים על שם הצדדים במשותף (דירה באשדוד ושלוש דירות בצרפת), נכסים הרשומים ע"ש המבקש בלבד (חנויות באשדוד, וילה באשדוד, ודירה בצרפת) ונכסים הרשומים על שם המשיבה בלבד (דירה נוספת באשדוד ודירה נוספת בצרפת).

המבקש טען בתביעה כי בהתאם לדין הצרפתי, אליו מפנה הסכם הממון, במשטר של הפרת ממון, לצד אופן רישום הנכס, המהווה פרזופציה לבעלות בנכס, ניתן להביא ראיות לשכנוע בית המשפט באשר לבעלות בנכס, כגון מקור מימון הנכס. יצוין כי לכתב התביעה לא צורפה חוות דעת אודות הדין הצרפתי ולא צורפו ראיות אודות מקור מימון הנכסים,

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רמ"ש 43199-10-17

בפני כבוד השופטת גאולה לוין

למעט אסמכתא על רכישת שיק בנקאי מחשבון משותף ע"ש שני הצדדים (חשבון ***** בבנק דיסקונט ומכירת 17,500 דולר מחשבון משותף אחר של הצדדים, חשבון ***** - (נספח ה').

3. בית המשפט לענייני משפחה נדרש כאמור לשאלה איזה דין יש להחיל על ההסדר הרכושי בין בני הזוג. על פי החלטת בית המשפט לענייני משפחה (מיום 17.9.17) הדין שיחול הוא הדין הישראלי. לטענת המבקש - הדין שיש להחיל הוא הדין הצרפתי (בהתאם להסכם ממון עליו חתמו הצדדים בצרפת).

4. בבקשה לפני טוען המבקש כי סיכוייו לזכות בבר"ע טובים עד מאוד. לטענתו, ההחלטה בדבר חלוקת דמי השכירות מהווה מעין הכרעה מוקדמת על בעלות בנכסים וזאת בטרם דיון הוכחות מסודר על תחולת הדין ובהעדר חוות דעת מומחה לדין הצרפתי. כן שגה לשיטתו בית המשפט קמא בקביעתו כי הדין הישראלי יחול שעה שהצדדים חתמו על הסכם ממון המפנה לדין הצרפתי ובפרט להוראות הקודקס האזרחי (החלק שעוסק בהפרדה רכושית של בני זוג). מדובר, לטענת המבקש, בהחלטה המנוגדת לאמור בסעיף 1 לחוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973, לפיו **"הסכם בין בני זוג המסדיר יחסי ממון שביניהם... ושינוי של הסכם כזה, יהיו בכתב"**. המבקש מוסיף כי בהתאם לסעיף 30(2) לפקודת הראיות, הסכם הממון תקף גם על פי הדין הישראלי שכן הוא אושר ע"י נוטריון ציבורי בצרפת. לשיטתו של המבקש, שגה בית המשפט עת נזקק לפרשנות הסיפא של סעיף 15 לחוק יחסי ממון, ועל פיו בחן האם יש בהתנהגותם של הצדדים בכדי ליצור הסכם מכללא וכן מהו מקום מושבם של הצדדים בעת נישואיהם על פי מבחן "מירב הזיקות". לטענת המבקש, סעיף זה אינו רלוונטי כאשר הצדדים חתמו על הסכם ממון בעת עריכת נישואיהם בחו"ל ובנוסף מעדות הצדדים בבית המשפט עולה בבירור כי הצדדים לא תכננו, בעת נישואיהם, לעלות ארצה.

המבקש מוסיף כי בית המשפט קמא נסמך בהחלטתו על פסיקה בה בני הזוג, רובם ככולם, לא עשו הסכם ממון. נטען עוד כי נוכח משך תקופת הנישואין (18 שנים), העובדה כי מאז החתימה על הסכם הממון המשיבה לא התערבה בניהול הנכסים והמבקש תמיד נהג כבעלים של הנכסים, וכן לאור ניהול חשבונות בנק נפרדים – המשיבה כיום מושתקת מלהעלות כל טענה לגבי הסכם הממון. לסיום טוען המבקש כי בית המשפט התעלם מהוראות אמנת האג למרות שהן חלות על הצדדים מתמת העובדה שהצדדים נישאו בצרפת והם בעלי אזרחות צרפתית.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רמ"ש 43199-10-17

בפני כבוד השופטת גאולה לוין

5. באשר למאזן הנוחות, טוען המבקש כי אם לא יעוכב ביצוע ההחלטה והמבקש ימשיך להיות מחויב כל חודש בחודשו בתשלום לפי השיעור שחויב (24,000 ₪ בחודש), בנוסף למזונות זמניים בהן הוא נושא, כי אז יאלץ לממש נכס פרטי כדי לעמוד בגובה התשלום ולא ניתן יהיה להשיב את המצב לקדמותו. בנוסף טוען המבקש כי נשקפת סכנה ממשית שהמשיבה תתחמק ולא תשתף פעולה אם ייקבע בפסק הדין שהיא אינה הבעלים בנכסים, וזאת נוכח החוב שהצהירה עליו המשיבה בסך 200,000 ₪. המבקש מוסיף כי אומנם חויב בתשלום מזונות זמניים למשיבה אולם לא ניתן לבצע קיזוז על דמי מזונות. לעומת זאת, אם המשיבה תוכיח בעלות בנכסים לא תהיה כל מניעה כי תקבל בסוף ההליך את דמי השכירות ביחס לתקופה הרלוונטית, שכן למבקש מספיק נכסים שניתן להיפרע מהם.

6. המשיבה בתגובתה לבקשה טוענת כי ההחלטה נשוא הבקשה לעיכוב ביצוע כלל אינה עומדת לערעור בבר"ע. הבקשה לעיכוב ביצוע מתייחסת להחלטה שעניינה חיוב המבקש במחצית דמי שכירות המתקבלים מנכסים הרשומים על שני הצדדים במשותף, ואילו עניינה של הבר"ע בשלוש החלטות אחרות – האחת בעניין תחולת הדין (מיום 17.9.17); השנייה בעניין בקשה לקיום הוכחות על פי הדין הצרפתי (מיום 12.6.17); והשלישית בעניין בקשה לתיקון כתב התביעה (מיום 28.5.17). המשיבה מוסיפה כי ההחלטה נשוא הבקשה לעיכוב ביצוע כלל אינה קשורה לתחולת הדין וגם אינה נגזרת ממנה. לטענתה, חיוב המבקש בהפרשת דמי השכירות מהשכרת נכסים הרשומים במשותף על שם שני הצדדים, אינה נגזרת מההכרעה בעניין תחולת הדין, אלא ניתנה על בסיס הרישום המשותף של הנכסים, אשר הן עפ"י הדין הישראלי והן עפ"י הדין הצרפתי - מהווה אינדיקציה לשיתוף בנכסים, וכן מכוח העובדה כי עד לפתיחת ההליך המשפטי שימשו דמי השכירות להוצאות משותפות של שני הצדדים.

טענה נוספת מפי המשיבה היא כי המבקש כבר קיבל על עצמו את החיוב שנקבע בהחלטה. כך, ביום 3.10.17 (בעקבות בקשה של המשיבה לביזיון בית המשפט בגין אי תשלום דמי השכירות ע"י המבקש), עתר המבקש בבקשה לעכב את ביצוע ההחלטה מיום 12.9.17 וזאת עד לקבלת הבהרה בשאלה האם על החיוב שנפסק להיות נטו או ברוטו. על יסוד האמור טוענת המשיבה כי המבקש קיבל על עצמו את החיוב ולא טען במילה כנגד עצם החיוב, אלא רק ביקש הבהרה לעניין גובה התשלום.

לסיום טוענת המשיבה כי סיכווי הבר"ע אפסיים עד לא קיימים, וכי המבקש לא הוכיח כי מאזן הנוחות נוטה לטובתו. לשיטתה, גם אם הבר"ע תתקבל, הרי שלא ייגרם נזק בלתי הפיך וזאת נוכח מצבו הכלכלי השפיר של המבקש והעובדה כי זה קרוב לשנה שהמבקש

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רמ"ש 43199-10-17

בפני כבוד השופטת גאולה לוין

נוטל לכיסו לכל הפחות 60,000 ₪ בחודש וזאת רק מדמי שכירות (אשר למחציתם זכאית המשיבה).

7. לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים ובחומר המצוי בתיק, לא ראיתי מקום לעיכוב ביצוע ההחלטה מיום 12.9.2017.

ראשית, המבקש כלל לא ביקש לערער על ההחלטה מיום 12.9.2017. יתרה מכך, במועד הגשת הבקשה לרשות ערעור (23.10.2017) כבר חלף המועד הקבוע בדין להגיש בקשת רשות לערער על ההחלטה מיום 23.10.2017. נוכח האמור, כלל לא היה מקום להגשת הבקשה לבית המשפט קמא (ביום 26.10.2017) לעיכוב הליכים בשל הבר"ע שהוגשה לבית המשפט המחוזי.

8. מעבר לקושי הדיוני, גם מבחינה עניינית, אין הצדקה לעכב את ביצוע ההחלטה בעניין דמי השכירות. כידוע, הכלל הוא שהגשת ערעור לא תעכב את ביצוע ההחלטה שעליה מערערים, וזאת בהתאם לתקנה 467 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984. השיקולים המנחים את בית המשפט כאשר מונחת בפניו בקשה לעיכוב ביצוע החלטה הם שניים. האחד, סיכויי ההצלחה בערעור על ההחלטה. השני, החשש שאם יזכה המערער בערעור, לאחר שההחלטה בוצעה, לא ניתן יהיה להשיב את המצב לקדמותו (ר' בש"א 86/89 הרפז נ' אחיטוב, פ"ד מג(1) 334).

9. אפתח במאזן הנוחות, שהוא השיקול המרכזי. דומה כי זה נוטה באופן ברור לטובת המשיבה, שהרי לא יהיה בתשלום מחצית דמי השכירות כדי לגרום למבקש נזק בלתי הפיך. מדובר לכל היותר בנזק כספי אשר ניתן יהיה להביא לתיקונו באופן מלא על ידי השבת הכספים מצד המשיבה (באם יוכח כי היא אינה בעלים של הנכסים).

אין בידי לקבל את טענת המבקש, לפיה תשלום מחצית מדמי השכירות יביא אותו למכירת נכס פרטי. המבקש חויב אך ורק לחלוק עם המשיבה עם דמי השכירות המתקבלים מצדדים שלישיים. מחצית הכספים נותרת בכל מקרה בידי המבקש. נוכח האמור, ובשים לב לגובה הסכומים המתקבלים מהשכרת הנכסים, טענתו כי יאלץ לממש נכס תמוהה.

אין בידי לקבל גם את טענת המבקש בדבר החשש שמצבה הכלכלי של המשיבה, אשר יגרום לה להתחמק מהשבת סכומים שיועברו לה בגין השכירויות. טענה זו נטענה בעלמא, כשמגד על פי כתב התביעה של המבקש עצמו, ישנם נכסים בבעלות בלעדית של המשיבה.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רמ"ש 43199-10-17

בפני כבוד השופטת גאולה לוי

על פניו, נכסים אלה עשויים לשמש מקור לפירעון חובות של המשיבה, ככל שייקבע כי עליה להשיב את דמי השכירות שקיבלה.

10. באשר לסיכויי ההליך, בנסיבות המיוחדות של המקרה דנן, יש להפריד בין השאלה האם יש תחולה לדין הצרפתי בקביעת הזכויות הרכושיות של הצדדים, לבין השאלה האם הנכסים הרשומים ע"ש שני הצדדים שייכים למבקש בלבד והמשיבה אינה זכאית לדמי שכירות.

דומה כי גם אם הבקשה לרשות ערעור תתקבל - במונן שייקבע כי הדין הצרפתי הוא בעל נפקות בקביעת הזכויות הרכושיות של הצדדים (ולו בשל הסכמת הצדדים בהסכם הממון להחיל על עצמם את הדין הצרפתי, ובמנותק משאלת מקום המושב) - עדיין אין בכך כדי לשלול את זכויות המשיבה בנכסים הרשומים על שמה ועל שם המבקש.

כדי להביא לשלילת זכויות המשיבה בנכסים הרשומים על שמה, על המבקש לעבור שורה של משוכות נוספות. תחילה עליו להוכיח את הדין הזר. המבקש נמנע מלצרף חוות דעת לתביעתו, ואף נמנע מלפרט את האמור בסעיפים 1536-1541 לקודקס האזרחי הצרפתי, אליהם מפנה הסכם הממון. שנית, על פניו, הפרדה רכושית אינה סותרת שותפות במקרקעין (שיכולה להתקיים אף בין צדדים זרים). דומה כי המבקש עצמו לא שלל את הדבר, שהרי הוא כלל בתביעה סעד של מנוי כונס נכסים למכירת נכסים שיוכרו כרכוש משותף.

בנוסף, גם אם נלך לשיטת המבקש – לפיה בדין הצרפתי הרישום של הנכס מהווה פרזומפציה לבעלות בנכס, אולם ניתן להביא ראיות נוספות לשכנוע בית המשפט באשר לבעלות אחרת בנכס כגון מקור מימון הנכס – הרי שעל המבקש הנטל להוכיח כי הבעלות בנכס שונה מהבעלות הרשומה. בשלב זה לא הציג המבקש שום ראיות כי הבעלות "האמיתית" בנכסים שונה מהרישום. על כן בשלב זה, נקודת המוצא היא הפרזומפציה לפיה הבעלות תואמת את הרישום. משכך, הקביעה של בית המשפט קמא, כי בשלב זה יתחלקו דמי השכירות על פי בעלות הרשומה, היא החלטה סבירה והגיונית. ויודגש, כי המבקש לא פירט בכתב התביעה כיצד מומן כל אחד מהנכסים הרשומים ע"ש שני הצדדים ולא צירף לכתב התביעה מסמכים בדבר אופן המימון (על החובה לצרף את המסמכים שעליהם נסמך כתב התביעה ר' תקנה 258ט לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984). זאת ועוד, מקורות המימון היחידים שהציג המבקש בנספחי התביעה הם חשבונות בנק משותפים לו ולמשיבה.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

רמ"ש 43199-10-17

בפני כבוד השופטת גאולה לוי

לבסוף, המבקש עצמו טען בתביעה כי הרכוש נרשם על שם המשיבה "מתוך לחץ אדיר שהאחרונה הפעילה עליו ולמרות הסכם הממון שנכרת ביניהם". אם לשיטת המבקש הצדדים פעלו בניגוד להסכם, יש לברר את משמעות הדבר והאם בכך הצדדים זנחו את ההסכם.

נמצא, כי אפילו תתקבל הבקשה לרשות ערעור, הדבר לא יוביל לביטול ההחלטה מיום 12.9.2017, עליה כלל לא הוגשה בקשת רשות ערעור.

משכך, אין מקום להורות על עיכוב ביצוע ההחלטה.

המבקש ישלם למשיבה הוצאות משפט ושכר טרחת עורך דין בסך כולל של 8,000 ₪.

ההחלטה תישלח לבי"כ הצדדים.

ניתנה היום, ט' כסלו תשע"ח, 27 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.

גאולה לוי, שופטת